A HEGY TITKA

Van egy kis falu Bajorországban, Weiding bei Rötz a neve. Ez a falu egy völgyben terül el, már az 1300-as években említik az iratok. Nem messze magasodik egy hegy, a Schwarzwihrberg, erről szól a legenda.

Történt egyszer, hogy a falu plébánosa megbetegedett és nemsokára meg is halt. Amennyi jótettet vitt végbe életében, ugyanannyi bűn is szennyezte a lelkét, de lehetséges, hogy még több is.
Nem sokkal a pap temetése után egy parasztember fenn a hegyen legeltette az állatait.
Hogy történt, hogy nem, az egyik tehén elkóborolt. Már alkonyodott, amikor észrevette, hogy hiányzik egy a tehenek közül. Hazahajtotta az állatokat, de igen bánkódott az elveszett jószág miatt. Azt mondta a feleségének:
- Hallod-e, én kimegyek, és megkeresem azt a tehenet.
- Ne menjen ki, édes uram, hisz már esteledik. Majd megkeresi holnap.
- Hátha addig baj éri, úgysem tudnám álomra hajtani a fejem.
Addig-addig, hogy az ember a fejébe nyomta a kis zöld vadászkalapját, és felment a hegyre. Ám hiába kereste a tehenet, hiába szólongatta, nem lelte. Hanem aztán, mint a puha takaró, leszállt az este. Sötét volt, a csillagok is alig sziporkáztak, az ember az orráig sem látott.
- Igaza volt az asszonynak - mormolta maga elé - talán csak jobb lett volna, ha holnapra halasztom a keresést. Így a végén még teljesen eltévedek. A Hold sem világít, s az utat sem látom.
Hogy jobban tudjon tájékozódni, leült egy nagy sziklakőre. Felnézett az égre és felsóhajtott. Egy hulló csillag a hegyen álló romok felé csusszant le az égbolt hídján, az ember követte a szemével, amíg el nem halványodott. A hegytetőn veszett nyoma a csillagnak, pont ott, ahol egy régi vár romjai álltak. Hát, ahogy jobban odanéz, látja ám, hogy a romok között fény pislákol.
- Ejnye, mi lehet ez? Odamegyek, megnézem.
Fel is kerekedett nyomban és megindult a pislákoló fények felé. Amikor a romokhoz ért, látta csak, hogy egy csapat férfi áll ott, és éppen őt bámulják. A szemük parázslott annyira, az vonzotta az embert oda. Megállt, és majd elállt a szívverése, mert ilyen csodát még nem látott életében. Az emberek intettek neki, hogy kövesse őket. Nem volt mit tenni, erősen dobogó szívvel lépdelt hát a nyomukban. A különös férfiak a régi vár belsejében egy kőrakás tövében megálltak, és az egyikük háromszor koppintott a földre. Erre megnyílt a föld azon a helyen. Ahol a föld megnyílt, egy lépcsősor vezetett lefelé, a hegy belsejébe. Még egyszer hátranéztek a parasztemberre, és intettek megint, hogy tartson velük. A szemük félelmetesen izzott. Sokáig meneteltek lefelé, már a hegy gyomrában voltak, amikor a keskeny, sziklajárat egyszerre

csak kiszélesedett, és egy jól megvilágított terembe vezetett. A teremben asztalok voltak, mint a fogadóban, az asztalok körül padok, a padokon pedig emberek ültek. A sarokban kályha volt, pattogott a tűz. Az egyik asztalnál férfiak kártyáztak. De nem akármilyen kártya volt a kezükben! A lapok vasból voltak. Vasból volt ott minden: a kehely, amelyből ittak, a tálak, az edények, de még a székek is. Az ember igen elcsodálkozott, de már nem rettegett annyira, hiszen senki sem bántotta. Az egyik asztalnál aztán meglátta a nemrég jobblétre szenderült papot.
- Gyere közelebb! - szólt hozzá a pap. - Gyere csak, ne félj egyet se!
A parasztember az asztalhoz ment, a pap hellyel kínálta, és, - bár a többiek némák maradtak - ő beszélni kezdett:

- Idehallgass, tudom, hogy jó ember vagy, hiszed az Istent, és minden vasárnap ott vagy a templomban.. Én is, mint mindenki más, bűnös ember voltam, és a halálom után ide kerültem. Segítened kell rajtam, hogy kiszabadulhassak innen és megláthassam az Úristent, akit egész életemben szolgáltam. De addig nem jutok ki, amíg valaki nem mondat értem egy teljes éven át minden vasárnap misét. Fogd ezt a gyűrűt, és vidd el a testvérbátyámnak bizonyságul. Fel fogja ismerni a gyűrűt, mert valaha tőle loptam el. Mondd meg neki, hogy ha Istent és embert ismer, mondasson értem minden vasárnap misét. Megértetted-e?

A paraszt bólintott. A díszes gyűrűt a zsebkendőjébe tekerte, és a zekéje felső zsebébe csúsztatta. Aztán annyit mondott:
- Megteszem érted, amit tudok. Ha a bátyád nem hajlandó, majd mondatok érted én misét.
A pap hálálkodva szorongatta az ember kezét. Ezután újra köréje gyűltek az izzó szemű férfiak, és felkísérték őt a romos vár udvarára. Már hajnalodott, és a derengő fényben a kísérői, mint a porszemek, szertefoszlottak a levegőben. Az ember már látta az utat, és sietett lefelé a hegyről, hogy mielőbb hazaérjen. Egészen a hegy aljában meglátta az elveszett tehenet, egy bokorba akadt bele az egyik lába, és nem tudott mozdulni sem.
A paraszt gyorsan kiszabadította a jószágot. Otthon pedig elmesélte a feleségének, hogy mi történt vele. Az asszony nem volt sem élő, sem holt, már nagyon aggódott az uráért. De még jobban elcsodálkozott, amikor az ember előhúzta a zekéje felső zsebéből a zsebkendőt, és benne volt a gyűrű. A gyűrűt aztán, ahogyan ígérte, elvitte a pap testvéréhez. Az azonban haragudott az öccsére, és nem akart érte, csak egy misét mondatni. Erre a parasztember felesége vasárnap a templom előtt elmesélte, hogy mi történt az urával, hogyan került hozzá a gyűrű, és hogy a pap bátyja csak egy misét hajlandó mondatni a testvére lelki üdvéért. A többi asszony ámulva hallgatta a történetet. A legidősebb asszony így szólt a többiekhez:
- Idehallgassatok. Én a nagyanyámtól tudom, hogy a hegy gyomrában

elátkozott lelkek laknak. A mi papunk nem volt rossz ember. Mondassunk érte mindnyájan misét, mire az év letelik, mindenki sorra kerül, a pap meg kiszabadul. Az asszonyok úgy is tettek. Rá egy évre pedig a pap megjelent a bátyjának, a parasztembernek és az öregasszonynak álmában, és hírül adta, hogy megszabadult a lelke. 😇

